

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIFNA AF

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

FÖRSTA BANDET

ÖLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AF

SVEN SÖDERBERG OCH ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1900—1906

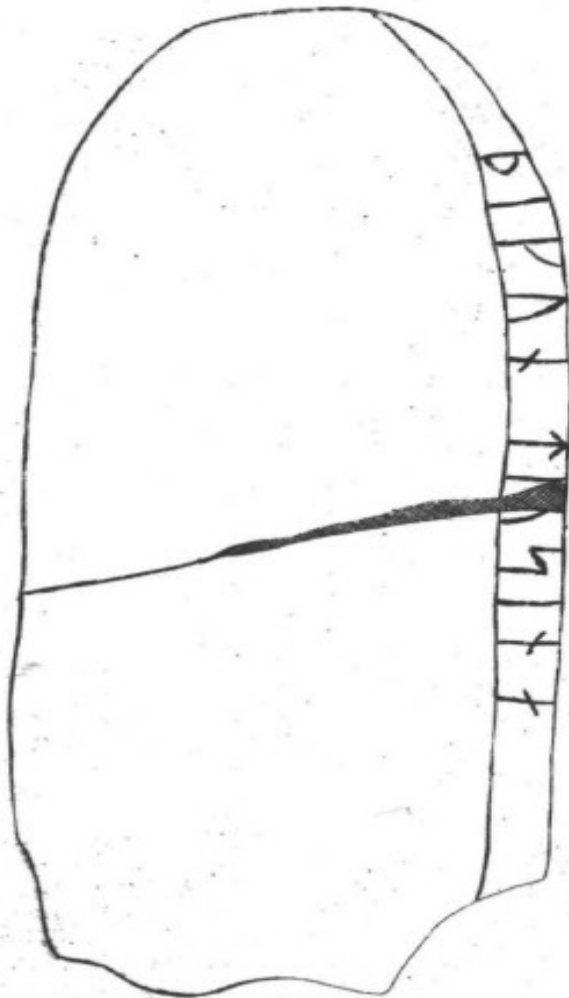
[111410]

20. Hulterstads kyrkogård.

Pl. XII. Fig. 20.

Fig. 20 är hemtad från Frigeli's samlingar. Om det uppenbarligen illa handterade originalet få vi icke veta mer än hvad följande korta, vid afbildningen upptecknade notis innehåller: »Denna runsten ligger på Hulterstads kyrkiogård på södra sidan om kyrkian. Afritad 1748.» Stenens midtfält har troligen varit försedt med ornament, ehuru den i teckningskonsten föga kunnige upphofsmannen till afbildningen icke ens försökt återgifva dem. Teckningen har dessa 11 runor: þ (el. ß) |P|N|T|N|H|T|T. Man kunde misstänka, att originalet till fig. 20 vore samma sten som nr 19, som blifvit sönderslagen och stympad, sedan teckningen i Bautil på 1670-talet utfördes. Fig. 19 har på högra sidan de 10 runorna ß#N|T|T * H|T * P, svarande till de ofvannämnda 11 runorna på fig. 20. De sex runorna N|T|T — H|T och möjligen äfven den första runan öfverensstämma. Men å andra sidan äro afvikelserna betydliga. Fig. 20 har framför de tre gemensamma runorna N|T|T två runor |P| i st. f. en runa # på fig. 19, och den 7 runan N på fig. 20 svarar till T på fig. 19, och den förra har i slutet T svarande till P på den senare. Dessa afvikelser äro för stora, för att jag skulle kunna antaga identiteten för sannolik. Inskriften på originalet till fig. 19 har antagligen varit mycket tydlig, inhuggen som den var på en

¹ Jemför skrifsättet þourstain L. 802, þrouþur L. 948. Ett uttal bóunda, som kunde stå för den ofta förekommande formen boanda genom analogiskt utbyte af suffixvokalen (jfr Noreen, *Altisl. u. Altnorw. Grammatik* ², s. 93), finner jag mindre sannolikt, då vi aldrig annars träffa någon sådan form.

slåthuggen yta. Äfven en föga kunnig runläsare skulle svårligen kunnat så missuppfatta denna inskrift, att han i st. f. $B\ddot{a}N\ddot{a}T\ddot{a} \times H\ddot{a}T \times V$ läst $\beta|P\ddot{a}T\ddot{a}N\ddot{a}T\ddot{a}$. Runorna på det af Frigelius afbildade fragmentet hafva deremot antagligen varit otydliga. Hvad denna inskrift möjligen innehållit, är svårt att gissa. Om man finge antaga, att runan β vore helt och hållet felaktig, föranledd af tillfälliga springor i stenen, erhöle man följande lätt begripliga runor: $\beta|P\ddot{a}T\ddot{a}N\ddot{a}T\ddot{a}$. De två första runorna vore då slutet af ett namn, t. ex. **afripi**, *Afriði*, som träffas på den ene Sandbysten nr 27. — Runorna \ddot{a} och N stå visserligen långt skilda på teckningen. Men i afseende på runornas plats och ställning till hvarandra i inskriften få vi icke begära noggrannhet hos en sådan tecknare som Frigelius. Den både som runläsare och tecknare mycket skickligare Rhezelius har i detta afseende stundom visat lika stor brist på noggrannhet (se s. 7).¹
